

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

W nagłówku w lewym górnym rogu znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie nazwy organu w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, 28 stycznia 2026 r.

Sygn. akt KR II R 2/18/KA/1

DECYZJA nr KR II R 2/18/KA/1

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Anna
Tarczyńska, Anna Wierzbica,

na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 stycznia 2026 r.,

po rozpoznaniu sprawy w przedmiocie ukarania H D M administracyjną karą
pieniężną, odnośnie nieruchomości przy ul. Krakowskie Przedmieście 35, wobec
której Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej:
Komisja), prowadziła postępowanie rozpoznawcze pod sygn. akt KR I R 2/18,

z udziałem strony H D M,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691 dalej: k.p.a.)

orzeka:

umorzyć w całości postępowanie rozpoznawcze przed Komisją prowadzone pod sygn. akt KR II R 2/18/KA/1, w przedmiocie ukarania H D M administracyjną karą pieniężną, odnośnie nieruchomości przy ul. Krakowskie Przedmieście 35, wobec której Komisja prowadziła postępowanie rozpoznawcze pod sygnaturą akt KR I R 2/18.

UZASADNIENIE

Decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 8 lutego 2006 r., nr 50/GK/DW/2006, ustanowiono na rzecz beneficjentów decyzji prawo użytkowania wieczystego do działki ewidencyjnej nr 32 z obrębu 5-3-05, a położonej w Warszawie przy ul. Krakowskie Przedmieście 35. Decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 grudnia 2007 r., nr 400/GK/DW/2007, w trybie art. 155 k.p.a. zmieniono pkt I decyzji reprywatyzacyjnej nr 50/GK/DW/2006 w zakresie udziału w prawie użytkowania wieczystego przyznanego T N, z uwagi na jej śmierć po wydaniu decyzji, który przyznano jej spadkobiercy M P N.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2018 r. Komisja wszczęła pod sygn. akt KR I R 2/18 postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 8 lutego 2006 r., nr 50/GK/DW/2006 oraz w przedmiocie decyzji z dnia 10 grudnia 2007 r., nr 400/GK/DW/2007.

Decyzją z dnia 23 lipca 2018 r., sygn. akt KR I R 2/18, Komisja stwierdziła wydanie decyzji reprywatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 8 lutego 2006 r. nr

50/GK/DW/2006 oraz zmieniającej ją decyzji z dnia 10 grudnia 2007 r., nr 400/GK/DW/2007, z naruszeniem prawa. Komisja ustaliła, że decyzje reprivatyzacyjne zostały wydane mimo nieustalenia przesłanki posiadania, przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym- nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemnie rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości (art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Ponadto, co nader istotne Komisja ustaliła, że w sprawie wystąpiła przesłanka z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Stwierdzono, że wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej przemocy innego rodzaju w stosunku do osób zajmujących lokale w kamienicy przy ul. Krakowskie Przedmieście 35.

Również w dniu 23 lipca 2018 r., Komisja wydała postanowienie w sprawie o sygn. akt KR I R 2/18/KA/1 (obecnie KR II R 2/18/KA/1), na podstawie którego wszczęła postępowanie w przedmiocie ukarania H D M administracyjną karą pieniężną, odnośnie nieruchomości przy ul. Krakowskie Przedmieście 35, wobec której Komisja prowadziła postępowanie rozpoznawcze pod sygn. akt KR I R 2/18.

Ww. decyzja i postanowienie z dnia 23 lipca 2018 r. zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 27 lipca 2018 r.

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt I SA/Wa 1821/18, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargi na decyzję Komisji. W jego uzasadnieniu wywiedziono m.in., że w sprawie nie zostało wykazane, że spełnione zostały przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., tj. że wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste. Od wyroku tego została złożona skarga kasacyjna.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2024 r., sygn. akt I OSK 2707/20, Naczelny Sąd

Administracyjny umorzył postępowanie kasacyjne, z uwagi na to, że skarżący kasacyjnie cofnął skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, a nie wystąpiły żadne inne okoliczności, które uzasadniałyby uznanie cofnięcia skargi za niedopuszczalne.

Zawiadomieniem z 16 stycznia 2026 r. poinformowano stronę o zakończeniu postępowania sygn. akt KR II R 2/18/KA/1 oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 16 stycznia 2026 r.

Strona nie skorzystała z przysługującego prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a. i nie zgłosiła wniosków dowodowych.

Pełnomocnik H M r.pr. M N-S przeglądał akta w dniu 21 stycznia 2026 roku.

Pełnomocnik pismem z 20 sierpnia 2024 r. podniósł, iż Komisja nie sprecyzowała jakiego konkretnie naruszenia potencjalnie H M się dopuścił, zaś przedmiotem postępowania powinno być konkretne naruszenie, nie zaś bliżej niezdefiniowany związek z nieruchomością. W związku z brakiem takiegoż sprecyzowania wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., ewentualnie w razie nieuwzględnienia wniosku o umorzenie, wniósł o wydanie decyzji odmownej w przedmiocie ukarania karą pieniężną. Z ostrożności procesowej podniósł, iż w sprawie nie zaistniało nigdy żadne zachowanie stanowiące naruszenie w rozumieniu art. 31 a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., a w każdym razie w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby zaistnienie takiego rzekomego zachowania.

Ponadto pełnomocnik H M r.pr. M N-S w imieniu swojego mocodawcy pismem z 20 sierpnia 2024 r. złożył wniosek o wyłączenie Beaty Siemieniako od udziału w postępowaniu z uwagi na istnienie okoliczności mogących wywołać wątpliwość co do bezstronności.

Postanowieniem z 4 września 2024 r. Przewodniczący Komisji odmówił wyłączenia Beaty Siemieniako od udziału w postępowaniu administracyjnym o sygn. akt KR II R 2/18/KA/1 w przedmiocie ukarania H D M administracyjną karą pieniężną. Jednocześnie Beata Siemieniako nie jest już Członkiem Komisji, była nim w latach 2024-2025.

Ponadto pełnomocnik strony pismem z dnia 23 stycznia 2026 r. podtrzymał swoje stanowisko składane we wcześniejszych pismach. Podniósł, iż przedwczesne jest zawiadomienie o zakończeniu postępowania, albowiem Komisja wprawdzie powinna sprecyzować przedmiot postępowania. Nadto wyznaczony termin pełnomocnik uznał za nieakceptowalnie krótki. Podkreślił również, iż w sprawie nie zaistniało nigdy żadne zachowanie H M stanowiące naruszenie w rozumieniu art. 31 a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., a w każdym razie w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby zaistnienie takiego rzekomego zachowania.

Spółeczna Rada przy Komisji, opinią z dnia 21 września 2018 r. Nr 23/2018 stwierdzając, że zachodzą przesłanki do ukarania H M administracyjną karą pieniężną, wniosła o wymierzenia tej kary nie niższej niż zł. Spółeczna Rada opinią z dnia 29 sierpnia 2024 r. Nr 8/2024 podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w poprzedniej opinii.

Komisja zważyła, co następuje:

Stosownie do treści art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której umarza postępowanie rozpoznawcze.

Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia

14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a–96n, art. 114–122h, art. 127–144 i art. 156 § 2 tej ustawy.

Bezprzedmiotowość, o której mowa w art. 105 § 1 k.p.a. oznacza brak podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy. Wiąże się to z brakiem któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co skutkuje tym, że nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie co do istoty. Zachodzi ona zatem w sytuacjach, gdy w świetle prawa materialnego i ustalonego stanu faktycznego nie mamy do czynienia ze sprawą administracyjną mogącą być przedmiotem postępowania. Bezprzedmiotowość może mieć charakter podmiotowy, jak i przedmiotowy. Zawsze jednak oznacza brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Organ umarza więc postępowanie w sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych lub faktycznych do prowadzenia postępowania administracyjnego i do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Na aprobatę zasługuje przyjmowany w orzecznictwie pogląd, wedle którego istota bezprzedmiotowości postępowania polega na nastąpieniu takiego zdarzenia prawnego lub faktycznego, które spowodowało, że przestała istnieć ta szczególna relacja między faktem (sytuacją faktyczną danego podmiotu) a prawem (sytuacją prawną danego podmiotu), z którą prawo łączy obowiązek konkretyzacji normy w postaci wydania decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 467/11 i wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Wr 48/13). Decyzja o umorzeniu postępowania nie rozstrzyga zatem o materialnoprawnych uprawnieniach i obowiązkach stron i jest równoznaczna z brakiem przesłanek do merytorycznego orzekania co do istoty sprawy. Jej wydanie jest obligatoryjne w przypadku bezprzedmiotowości (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Op 307/14)

W myśl art. 171 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 935, 1685, z 2025 r. poz. 769, 1427, 1882. dalej: p.p.s.a.) wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co

do tego, co w związku ze skargą stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. o do zasady mocą wiążącą i powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku, a nie jej uzasadnienie. Jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu. W sytuacji, gdy zachodzi związanie prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, które legły u jego podstaw, niedopuszczalne jest w innej sprawie o innym przedmiocie dokonywanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami inny spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. Stanowisko przeciwne, uznające możliwość czynienia przez organy administracji publicznej ustaleń sprzecznych z treścią prawomocnego orzeczenia sądu, jest nie do pogodzenia z wypływającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawnego oraz określoną w art. 7 Konstytucji RP zasadą legalizmu (por. wyrok NSA z dnia 5 lipca 2016 r., I FSK 2081/14).

Stosownie do treści art. 30 ust 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, min. jeżeli wydanie decyzji reptrywatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal.

Zgodnie zaś z art. 31a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. osobę fizyczną, która dopuściła się naruszeń, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6, polegających na istotnym lub uporczywym utrudnianiu korzystania z lokalu w nieruchomości warszawskiej, Komisja w drodze decyzji może ukarać administracyjną karą pieniężną w wysokości od 1000 do 1 000 000 zł.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do umorzenia niniejszego postępowania rozpoznawczego. Jak już bowiem wskazano w przywołanym uprzednio wyroku z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt I SA/Wa 1821/18 dotyczącym ul. Krakowskiego Przedmieścia 35 „Sąd oddalił skargi M M i B Z, albowiem Komisja słusznie orzekła, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy jest wadliwa, aczkolwiek Sąd uznał, że z innych przyczyn niż wskazała Komisja, gdyż obarczona jest wadą nieważności. Powodem rozstrzygnięcia Komisji było uznanie, że decyzja dekretowa została wydana z: naruszeniem zasady prawdy obiektywnej poprzez niezbadanie przez organ przesłanki posiadania (art. 30 ust. 1 pkt. 4b ustawy z 9 marca 2017 r.), naruszeniem prawa poprzez przeniesienie roszczeń z naruszeniem zasady ekwiwalentności świadczeń (art. 30 ust. 1 pkt. 5 ustawy z 9 marca 2017 r.), wydanie decyzji doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, gdyż w następstwie decyzji Prezydenta sytuacja lokatorów radykalnie pogorszyła się w wielu aspektach faktycznych i prawnych (art. 30 ust. 1 pkt. 6 ustawy z 9 marca 2017 r.), decyzja reprywatyzacyjna została zmieniona w trybie art. 155 k.p.a.” Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał, że „wada decyzji Prezydenta odnosi się do innych okoliczności, niż wskazane przez Komisję. Prezydent nie mając kompetencji wynikających z art. 6 k.p.a. ani podstaw w przepisach prawa materialnego ukształtował w sposób władczy istotne elementy przyszłego stosunku cywilnoprawnego. Zatem decyzja Prezydenta obarczona jest kwalifikowaną wadą prawną z art. 156 § 2 k.p.a. (wydana została bez podstawy prawnej) skutkującą jej nieważnością. Prezydent w decyzji ustanawiającej użytkowanie wieczyste orzekł o budynku, a dodatkowo uczynił to w sposób sprzeczny ze znajdującymi się w aktach administracyjnych dokumentami wskazującymi na to że budynek nie istniał na gruncie w dacie wejścia w życie dekretu warszawskiego. Taka treść decyzji determinowała treść aktu notarialnego, a tym samym doprowadziła do uzyskania przez spadkobierców byłych właścicieli oraz M M tytułu prawno - rzeczowego do budynku, gdyż Prezydent uznał, że budynek przy ul Krakowskie Przedmieście 35 jest budynkiem spełniającym warunki z art. 5 dekretu. Z tego względu orzeczenie Komisji co do zasady jest prawidłowe, gdyż decyzja Prezydenta obarczona jest wadą nieważności wynikającą z innych przyczyn niż wskazane przez Komisję. (...) Jednakże w ocenie Sądu uchylenie decyzji Komisji byłoby nadmiernym formalizmem gdyż rozstrzygnięcie Komisji byłoby takie samo tylko z innym uzasadnieniem,

albowiem Sąd nie podziela zarzutów Komisji przedstawionych w decyzji z dnia 23 lipca 2018 r.”

W kontekście niniejszej sprawy dotyczącej ukarania karą administracyjną osoby, która dopuściła się naruszeń, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z 9 marca 2017 r. znaczące jest stanowisko WSA wyrażone w wyroku sygn. akt I SA/Wa 1821/18 w zakresie, w który Komisja postawiła zarzut naruszania art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W ocenie Sądu, „należało rozważyć czy normalnym następstwem wydania decyzji reprivatyzacyjnej oraz zawarcia umowy sprzedaży budynku jest utrudnianie korzystania z lokali przez beneficjentów tej decyzji. W ocenie Sądu, Komisja nie wykazała, że spełnione zostały przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy. Komisja nie wykazała, że właściciel nieruchomości celowo prowadził prace remontowe w sposób wykraczający poza normalne standardy tych prac. Nie ustaliła jakie prace remontowe były konieczne a jakie były faktycznie wykonywane, w jakim okresie czy czas trwania remontu uzasadniony był zakresem remontu. Dlaczego był odcięty gaz i prąd, w jakim okresie, jaki był tego powód, czy odcięcie gazu miało na celu jedynie szycany.” Sąd podniósł, że „mając na uwadze tak poważne konsekwencje jak uchylenie decyzji reprivatyzacyjnej, a należy pamiętać że każda z przesłanek jest przesłanką samodzielną, przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 6 muszą być wykazane w sposób przekonujący i nie budzący żadnych wątpliwości.” Sąd w uzasadnieniu wyroku wskazał, że „nie twierdzi że nie zaistniały przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 6, ale że nie zostały należycie wykazane.” Dodatkowo Sąd wskazał, że z akt administracyjnych wynika, że M M proponował jednej z lokatorek mieszkanie w innej kamienicy, z której to propozycji lokatorka nie skorzystała, nie wiadomo z jakiego powodu i w konsekwencji to Miasto st. Warszawa zapewniło tej lokatorce nowe mieszkanie komunalne. Ponadto z dowodów wynika, że inna z lokatorek wyprowadzała się z kamienicy, gdyż miała inne mieszkanie w Warszawie, po tym jak otrzymała od M M satysfakcjonującą ją kwotę pieniężną. Oznacza to, że są lokatorzy, którzy mieli zabezpieczone potrzeby mieszkaniowe w Warszawie i nie powinni zajmować lokali komunalnych.

Podkreślenia wymaga, że stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, które jest prawomocne wobec umorzenia postępowania kasacyjnego jest wiążące dla

Komisji na podstawie art. 171 p.p.s.a. Przedmiotowy wyrok jest bowiem prawomocny, a zawarte w nim i uprzednio przywołane ustalenia faktyczne oraz prawne legły u podstaw jego wydania. W związku z tym niedopuszczalnym stało się dokonywanie przez jakikolwiek organ administracyjny ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Rozstrzygnięcia te stworzyły zaś stan prawny, jaki wynika z ich sentencji oraz związanych z nimi uzasadnień. Dlatego też Komisja, prowadząc niniejsze postępowanie, które jest bezpośrednio związaną ze sprawą o sygn. akt KR I R 2/18 i w którym występuje ta sama strona, przyjmuje się, że kwestia wystąpienia okoliczności określonych w art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. kształtuje się tak, jak przyjęto w ww. wyrokach. Wynika to z tego, że Komisja, związana jest stanowiskiem WSA wyrażonym w uzasadnieniu worku.

Zatem w niniejszej sprawie prawomocnie stwierdzono, że nie zostało wykazane zaistnienie przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy. Wobec czego nie zachodzą przesłanki przedmiotowe do nałożenia na stronę kary pieniężnej przewidzianej przez art. 31a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Tego rodzaju stan rzeczy wskazuje zaś jednoznacznie, że wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania, albowiem brak jest podstaw prawnych i faktycznych do dalszego prowadzenia postępowania administracyjnego oraz jego merytorycznego rozstrzygnięcia. To zaś uzasadnia wydanie rozstrzygnięcia przewidzianego przez art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 105 §1 k.p.a.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01 -248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw repriwatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek - prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w

urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.